

**FIICA
REICHULUI
LOUISE FEIN**

Traducere din limba engleză de
EMANUELA IGNĂȚOIU-SORA

NEMIRA

„Cei care nu învață lecțiile istoriei sunt condamnați s-o repete.“

WINSTON CHURCHILL

PROLOG

LEIPZIG

1929. VARA

Lacul pare moale ca mătasea, unduindu-se leneș printre pilonii docului. Sunt cu picioarele goale și sub tălpi simt scândurile noduroase, încălzite de soare. Karl e pe mal, se chinuie să își pună slipul în spatele prosopului pe care i-l ține Mutti¹.

– Ai grijă, Hetty! țipă Karl. Vezi că acolo apa e adâncă.

– Doar mă uit. Vreau să văd peștii mari.

Mă târăsc până la margine de tot, iar degetele de la picioare îmi ies în afară. Mă las pe vine și mă uit la apă. Nu pot zări fundul lacului. Poate că nici nu are unul. Poate că apele verzi, întunecate se continuă până în centrul pământului, unde pândesc monștri feroși.

Walter înoată spre doc. Dă din brațe, stropește, face pluta; din apă i se văd din când în când degetele palide de la picioare. Își schimbă iar poziția de înot, rânjește spre mine și își dă părul ud de

¹ *Mutti* este termenul german pentru „mama, mami”. Deși este un cuvânt german, am ales să nu-l marcăm în italic în text pentru a nu îngreuna citirea, dar fiind că are multe intrări. Am optat pentru aceeași variantă și la termenul *Vatti*, care înseamnă „tata, tati”, și la termenul *Oma*, care înseamnă „bunică” (n. tr.).

pe față. Mi-ar fi plăcut să fi luat și eu lecții de înot cum făcuse Karl, aș fi înotat și eu la fel de ușor ca un pește, în loc să mă bălăcesc ca acum în apa mică, să îmi zdrelesc tălpile de pietrele de pe fundul apei și să mă încurc în plantele acvatice.

Stau pe scândurile docului și îl văd pe Walter cum se aventurează tot mai în larg. Apoi nici nu se mai zărește, cel puțin din poziția în care mă aflu, unde stinghiile docului îmi blochează vederea. Mă mișc un pic ca să îl văd, dar mă aplec prea mult și cad. Încerc să mă agăț de ceva, dar nu fac decât să mă lupt cu aerul, și cad, și cad, și cad.

Aterizez direct pe burtă, spărgând suprafața apei, dură de parcă ar fi beton. Mă chinui să respir, dar în loc de aer înghit doar apa stătută a lacului.

– Ajutor! Încep să strig deznădăjduită, dând agitată din brațe și din picioare, până când văd în fața ochilor străfulgerări de întuneric și de lumină. AJUTOR! țip și mai tare acum, dar apa clocotește și se învolutează, trăgându-mă la fund, spre vizuina adâncă și verde a monștrilor.

Panica mă înhață cu totul, dau din mâini și din picioare, mă chinui să ajung înapoi la suprafață. Apuc să iau o gură de aer. Aud niște voci în depărtare. Lovesc apa tot mai agitată, dar asta nu mă ține la suprafață, corpul mi se răsucesc și cad ca într-un vârtej, din ce în ce mai rapid. Vocile slăbesc în depărtare și mă scufund tot mai mult, plămânii îmi țipă după aer, dar apa înfiorătoare, grea ca o cortină, îi umple pe loc. Mă inec.

În jurul meu e întuneric.

Ceva se agață de costumul meu de baie și mă trage la suprafață. Cineva mă ține și tușesc și scuipe apă în lumina albă a zilei, până simt că mi-am vărsat și măruntaiele din mine. Îmi iese apă din gură, din nas și încerc cu disperare să inspir. Persoana care mă ține mă bate cu putere pe spate ca să elimine apa și se luptă să ne țină pe amândoi la suprafață. O aud cum gâfăie din cauza efortului. Acum mă întoarce pe spate și sub mine simt un corp puternic, care-mi ține capul deasupra apei.

– Nu te împotrivi, ești în siguranță, aud eu o voce la ureche, vocea lui Walter. Te duc înapoi la mal.

Mă apucă ușor de bărbie și mă trage înspre țărm. Încerc să stau nemișcată, dar apa îmi intră în urechi și tot corpul mi se cutremură. Walter înoată ca apucatul înapoi spre țărm, gâfâind din cauza efortului de a mă ține la suprafață până vom ajunge aproape de mal. Aud niște strigăte slabe, de undeva din apropiere. Corpul lui Walter e masiv și puternic. Încearcă să se elibereze de sub mine, dar eu mă agăț cu disperare de el și picioarele noastre încălcite se afundă în mărul de pe fundul lacului.

– Ești în siguranță acum, poți să stai în picioare, îmi zice și mă ridică.

Simt nămolul între degetele de la picioare și încerc să stau în picioare, dar tremur toată și mă prăbușesc; noroc cu Walter, care mă ține și de care pot să mă sprijin. Mă doare gâtul îngrozitor de la atâta tușit. Încă îmi curge apă din nas.

Mutti vine alergând prin apă, i s-a udat fusta, dar nu îi pasă. Mă ia la pieptul ei, îmbrățișându-mă strâns, și ne îndreptăm clătînându-ne spre țărm. Mă înfășoară într-un prosop cald.

– Ești bine, Hetty?

Karl e și el acolo, mă mângâie pe spate și mă privește îngrijorat.

– Ți-am zis să ai grijă!

– Of, of, draga mea copilă!

Mutti se așază pe nisip, cu mine în brațe. Mă leagănă de parcă aș fi un bebeluș, nu un copil care are deja șapte ani. Am urechea aproape de inima ei și îi aud bătăile nebunești.

Walter stă tăcut lângă noi, privindu-ne; apa îi șiroiește pe tot corpul. Mutti se întoarce spre el.

– I-ai salvat viața, Walter! Slavă Domnului că ești un înotător așa puternic! Dacă nu ai fi ajuns așa de repede...

Și începe să plângă.

– N-a fost mare lucru, răspunde el, ferindu-și privirea.

– Îi voi spune mamei tale ce curajos ai fost!

– Chiar nu e nevoie. Serios, spune, apoi își ia prosopul și începe să se șteargă.

Mutti își șterge și ea lacrimile și mă ajută să mă îmbrac. Îmi simt nările și gura încleștate și rigide, de parcă aș fi înghițit beton.

– Poate că Hetty ar trebui să ia lecții de înot, zice Karl brusc, rupând tăcerea.

Mutti aprobă și își suflă nasul. Se agită încoace și-ncolo, întinde pătura și lucrurile de picnic, iar eu mă opresc din tremurat și mă întind să gust niște *pfannkuchen*¹ cu zmeură și lapte.

În sfârșit, reușesc să îmi fac curaj și să mă uit la Walter. Părul lui blond, cârlionțat i s-a uscat doar pe jumătate, iar restul îi e ud. Îi spune ceva lui Karl, apoi se întoarce, mă privește și fața i se luminează într-un zâmbet larg.

Are cei mai calzi și mai blânzi ochi albaștri din lume.

Mai târziu, în acea noapte, Mutti mă învește după ce mă ghemuiesc în patul îngust, lipit de perete, din dormitorul pe care îl împart cu Karl.

– Noapte bună, draga mea, zice Mutti, după ce mă sărută pe frunte și mă mângâie pe cap. Chiar ești bine, nu?

– Da, Mutti.

– Bun, zice zâmbind și mă mângâie iar pe păr, după care stinge lumina și închide încetișor ușa în urma ei.

Eu îmi țin ochii larg deschiși. Prin întuneric reușesc să disting silueta aplecată a șifonierului lipit de perete și patul gol al lui Karl de sub pervaz. Când e el în cameră, umbrele amenințătoare nu îmi pot face rău. De fiecare dată când închid ochii, sunt înapoi în lac și apa mă trage în adâncul ei mocirlos, umplându-mi plămâni și sufocându-mă. Inima îmi bubuie și ochii mi se deschid imediat. *Stai trează. Stai trează. Stai trează.*

Ușa se deschide mai repede decât credeam.

¹ *Pfannkuchen* (în lb. germană, în orig.) – termenul folosit în anumite zone din Germania pentru „clătite“ (n. tr.).

– Hetty? Încă nu te-ai culcat?

– Nu pot să dorm.

– Mă gândeam eu. Uite, am ceva pentru tine. Ca să te simți mai bine. Îl păstram pentru ziua ta de naștere, dar vreau să ți-l dăruiesc acum.

Aprinde becul și lumina prea puternică mă face să clipesc rapid.

Karl scoate sub pat și scoate de acolo o pungă din hârtie.

– Uite! Și o pune pe patul meu, iar eu mă dau mai aproape.

Karl se așază pe marginea patului meu. Pare îngrijorat și de sub bretonul întunecat i se zărește fruntea încruntată.

– Aș fi vrut să te fi salvat eu, șoricelule, zice el, dar eram prea departe.

Știu că e sincer pentru că se uită în ochii mei, așa că pot să îi văd direct în suflet. De îngrijorare, are pupilele foarte mari și întunecate și îmi dau seama că și el, la fel ca mine, plânge pe dinăuntru. Dau din cap ca să îi arăt că înțeleg ce îmi spune.

– Măcar a fost Walter acolo. Și e prietenul tău cel mai bun.

Mă uit la punga voluminoasă.

– Deschide-o! mă încurajează Karl.

Punga foșnește când o deschid. Scotocesc bine și dau de o carte groasă. E un jurnal, așa cum au adulții. Are coperta frumos colorată, cu mai multe forme geometrice maronii, portocalii și albastre. Interiorul este de un alb lăptos.

– Ce frumos e! șoptesc eu. Mulțumesc mult, Karl!

– Mai e și altceva acolo, îmi zice el zâmbind.

Pe fundul pungii e un stilou albastru, cu peniță argintie.

– M-am gândit că poți să îți treci toate secretele aici. Sau poveștile pe care imaginația ta bogată le fabrică neîncetat, continuă Karl, privindu-mă cu atenție.

– O să încerc să scriu niște povești bune de tot! Dar nu despre înec, zic zâmbind, fiindcă vreau să îl conving că totul e în regulă.